

[Hans Rasmussen.]

arbejdere at måtte etablere skifteholdsarbejde, men det er min overbevisning, at skal vi klare vore industrielle problemer og herunder søge de ufaglærte optaget i virksomhederne, kommer vi ikke uden om på adskillige områder at etablere skifteholdsarbejde for derved at udnytte produktionsapparatet og gøre investeringerne så driftsøkonomisk holdbare som muligt.

Nu er investeringsbehovet vidt forskelligt inden for de forskellige erhverv, og måske er det særlig stort inden for stål- og jernindustrien. Jeg har flere gange ytret tilfredshed med det stålvalseværk, vi har grundlagt, som har været til uvurderlig fordel for den danske jernindustri. Nu er dette stålvalseværk bygget på et langt billigere prisgrundlag end stålvalseværker, der er bygget eller er under bygning i udlandet.

Stålfremstillingen, der i vort land sker på basis af skrot, kræver mindre investering end den fremstilling af stål, der sker på basis af kul og malm. Jeg har ladet mig fortælle — og jeg tror, oplysningerne er rigtige — at når man i udlandet bygger et nyt stålværk, må man regne med en investering på 2 000—3 000 kr. pr. ton valset stål, hvilket skulle svare til omkring 300 000 kr. i investering pr. ansat arbejder. Efterhånden som vort forbrug af stålplader og profiler stiger, må vi også regne med, at vi ikke i det lange løb kan få vort forbrug dækket gennem den løbende skrotmængde, og derfor er de fremsatte forslag navnlig til uvurderlig hjælp for virksomheder som Det danske Stålvalseværk, den danske skibsbygningsindustri og kort sagt hele den danske jernindustri.

Man har i en del af pressen kritiseret lovforslagets bestemmelser om, at de beløb, der indsættes for investeringsfonds på spærrede konti i bankerne, straks skal videregives til Danmarks nationalbank og dermed være unddraget bankernes udlån til produktive formål, men dette finder jeg ikke væsentligt. Bankernes hele politik må vel ses i forbindelse med den økonomiske politik, som regeringen og lovgivningsmagten anlægger. Det, der dog er hovedpunktet i denne sag, er, at de pågældende virksomheder får de tilstrækkelige midler til at foretage de nyanskaffelser og gennemføre den reinvestering, der er påkrævet både ud fra

et driftsøkonomisk og ud fra et samfundsmæssigt syn.

Nu er jeg ganske klar over grunden til den frygt, som man nærer ved, at de bundne midler går videre til nationalbanken, men jeg minder dog om, at vi navnlig i den seneste tid her i det høje ting har beskæftiget os med hele statens udlånsvirksomhed, og mit parti har ladet skinne igennem, at vi ikke har noget imod på et vist tidspunkt at tage hele denne del af vor økonomiske politik op til undersøgelse og prøvelse. Der er vel nok en vis sammenhæng mellem forslag af den karakter, der her behandles, og statens investeringspolitik. Kunne denne lovgivning fremme anvendelsen af virksomhedernes overskud til investeringsformål fremfor til udbetaling af udbytte til aktionærene eller driftsherrerne, kan det ud fra et samfundsmæssigt synspunkt kun hilses med glæde. Det vil også være glædeligt, om virksomhederne, der nu får en fordel ved en sådan lovgivning, kan holde udbytte og tantieme nede på et niveau, der har anstændighedens præg, for det er jo ikke meningen, at lovgivningen skal fremme en skæv fordeling i indkomst- og formuedannelsen.

Den investeringspolitik, som forslaget om skattefri afskrivninger og forslaget om investeringsfonds fremmer, vil utvivlsomt give virksomhederne en bedre finansiel stilling, hvorfor vi må forudsætte, at der ved disse loves hjælp kan finde en større kapitaldannelse sted. Selvom vi derfor fra arbejderside venter os en del af de beskæftigelsesmæssige virkninger, er det vor opfattelse, at den forøgede kapitaldannelse ikke alene bør tilfalde virksomhedernes ejere og aktionærer, men at også arbejderne bør have deres rimelige andel heri. Det er måske et problem, som er lovforslagene uvedkommende, men det er en tankegang, som vi lønarbejdere ikke kan undgå at komme ind på, når lovforslag af denne karakter udformes.

Under behandlingen af det radikale venstres lovforslag om udbyttedeling var vi da også fra mit partis side meget stærkt peget på, at virksomhederne skulle have pligt til at hensætte en del af deres overskud til sociale fonds. Vi havde ikke styrke nok til at få denne lov gjort obligatorisk, men når vi nu positivt og konstruktivt medvirker til lettere afskrivningsbestemmelser